

Част 8: Защо китайската комунистическа партия е зъл култ

The Epoch Times 26 декември 2004.

Това е осмият от Девемте Коментара за ККП /Nine Commentaries on the Communist Party/

Предисловие

Културната революция бе времето, в което "Слънцето е най-червеното", докато "Светът е най-тъмния". Всеки трябваше да изучава трудовете на Мао" (Getty Images)

Крахът на социалистическия блок след края на Съветския съюз в началото на 90-те години беляза провала на комунизма, след почти столетие на съществуването му. Обаче Китайската комунистическа партия (ККП) неочаквано оцеля и все още управлява Китай, нация, която представлява една-пета от населението на света. Появява се следният въпрос: останала ли е ККП днес действително комунистическа?

Никой в днешен Китай, включително членовете на партията, не вярва в комунизма. След почти 50 години социализъм, ККП едва сега призна частната собственост и даже има

фондова борса. Тя чака чуждестранни инвестиции, за да създаде нови предприятия, експлоатирайки работници и селяни толкова, колкото е възможно. Това напълно противоречи на идеала на комунизмът. Без да гледа на сключения компромис с капитализма, ККП поддържа деспотичен контрол над населението на Китай. Конституцията, в която са внесени поправки през 2004 г., все още твърдо заявява, че "китайският народ с различна етническа принадлежност, продължава да се придържа към народната демократична диктатура и социалистическия път, под предводителството на китайската комунистическа партия, и ръководството на марксизма-ленинизма, идеологията на Мао Цзедун, теориите на Дън Сяопин, и важните мисли на "Трите представи".

"Леопардът умря, но кожата му остана" [1]. Днешната ККП има в запас само "кожата си". ККП е унаследила тази кожа и я използва, за да поддържа своята власт в Китай.

Каквато е природата на кожата, унаследена от ККП, такава е и самата организация на партията.

Чертите на култът на ККП

Комунистическата партия по същество представлява зъл култ, който вреди на човечеството. Макар Комунистическата партия никога да не се е наричала религия, тя съответства на всяка отделна черта на религиите (Таблица 1). В началото на създаването ѝ (учредяването ѝ, бел.превод.), тя разглеждаше марксизма като

абсолютната истина на света. Набожно се покланяла на Маркс като на свой духовен Бог и призовавала хората да участват в доживотна борба с цел построяване на “комунистическия земен рай”.

Таблица 1. Религиозните черти на ККП.

	Основни форми на религиите	Съответстващи форми на ККП
1	Църква или платформа (сцена)	Всички нива на комитети на партията; платформата съставя кръгове от партийни събрания до всички СМИ, управлявани от ККП
2	Доктрини	Марксизъм-ленинизъм, идеологията на Мао Цзедун, теорията на Дън Сяопин, «Трите Представи» на Мао Цзедун и Конституцията на партията
3	Встъпване	Церемония, по време на която се произнасят клетви във вечна вяроност към ККП
4	Привързаност към една религия	Членът на партията може да вярва само в комунистическата партия
5	Свещеници	Партийните секретари и служители, отговарящи за всички партийни дела на всички равнища
6	Служба на Бога	клевета срещу всички Богове и провъзгласяване на себе си за негласни «Богове»
7	Смъртта се нарича «въздигане на Небето или слизване в Ада»	Смъртта се нарича «да навестиш Маркс»
8	Канони	Теориите и трудовете на вождовете на комунистическата партия
9	Проповеди	Всички видове събрания, речите на вождовете
10	Четене на каноните, или кръстосано изучаване на каноните	Политически изследвания, събрания за партийните членове
11	Химн (религиозни песни)	Песни, възхваляващи партията
12	Вноски	Задължителен членски внос; задължително разпределение на правителствения бюджет, състоящ се от пари, заработени с кръв и пот от хората за разходите на партията
13	Дисциплинарни наказания	Наказанията на партията варират от «домашен арест и обиск» и «изключване от партията» до смъртни изтезания и дори наказване на близки и приятели

Комунистическата партия значително се различава от всяка ортодоксална религия. Всички ортодоксални религии вярват в Бога и добротата, и имат за цел да напътстват морално човечеството, и да спасяват души. Комунистическата партия не вярва в Бог и е против традиционната етика.

Това, което комунистическата партия е извършила, доказва, че тя е зъл култ. Доктрините ѝ са основани на класова борба, насилствена революция и диктатура на пролетариата, и доведоха до така наречената комунистическа революция, изпълнена с кръв и насилие. Червеният терор при комунизма продължава почти столетие, носейки бедствия на много страни в света, отнемайки десетки милиона животи.

Комунистическата вяра е тази, която е създала ада на Земята и не е нищо по-различно от най-низкия култ в света.

Чертите на култа на комунистическата партия могат да бъдат резюмирани в шест заглавия:

1. Смесване на доктрините и отстраняване на десидентите

Комунистическата партия смята марксизма за своя религиозна доктрина и го представя като “неоспорима истина”. Доктрините на комунистическата партия изпитват недостиг на доброта и търпимост. Вместо това, те са пълни с високомерие. Марксизмът е създаден в началния период на капитализма, когато производителността била ниска, а науката - слаборазвита. Той изобщо не е имал правилно разбиране за отношенията между човечеството и обществото, или човечеството и природата. За съжаление, тази еретична идеология, се развила в международно комунистическо движение и нанасяла вреда на човечеството в продължение на повече от столетие, преди хората да се откажат от нея, разбирайки, че е напълно неправилна.

Партийните лидери, начело с Ленин, винаги допълвали доктрините на култа. От теорията на Ленин за насилствената революция, теорията на Мао Цзедун за непрестанната революция под диктатура на пролетариата, до “Трите Представи” на Цзян Цзъмин, историята на комунистическата партия е пълна с такива еретични теории и грешки. Макар тези теории на практика постоянно да са предизвиквали бедствия и вътрешни противоречия, Комунистическата партия все още обявява, че те са универсално правилни и задължава хората да изучават доктрините ѝ.

Отстраняването на десидентите е най-ефективното средство на злия култ на комунизма за разпространението на собствените му доктрини. Понеже доктрината и поведението на този зъл култ са прекалено смешни, комунистическата партия е длъжна да принуди хората да ги приемат, осланяйки се на насилие при отстраняването на десидентите.

След като ККП взе юздите на управлението в Китай, тя започна “поземлената реформа”, за да отстрани класата на земеделците, “социалистическа реформа” в промишлеността и търговията, за да отстрани капиталистите, “движението за изчистване на реакционерите”, за да отстрани народните религии и чиновниците, които заемали постове преди идването на власт на комунистите, “антидясното движение”, за да застави интелигенцията да мълчи и “Великата културна революция”, за да унищожи традиционната китайска култура. ККП била в състояние да обедини Китай под комунистическия зъл култ и да достигне ситуация, в която всеки четял Червената книга, изпълнявал “танца на верността” и “питал за указания партията сутрин и докладвал на партията вечер”. В периода след управлението на Мао и Дън, ККП утвърждавала, че Фалун Гонг, традиционна китайска практика за самоусъвършенстване, която вярва в „Истина, Доброта и Търпение“, се конкурирала с нея по масовост и затова възнамерявала да унищожи Фалун Гонг. Тя започнала насочено към геноцид преследване на Фалун Гонг, което продължава и днес.

2. Поклонение на вождата и представяне за превъзходството на лидера

От Маркс до Цзян Цзъмин, портретите на лидерите на комунистическата партия се излагат за поклонение. Абсолютната власт на лидерите на ККП забраняват каквото и да е съмнение. Мао Цзедун бил представян като “Червено Слънце” и “Големият

Освободител”. Партията “счутила палката”, говорейки за неговото писмо, за което казва, че “едно предложение се равнява на 10 000 обикновени предложения”. Като “обикновен член на партията” Дън Сяопин (Deng Xiaoping) някога доминирал в китайската политика като повелител. Теорията на Цзян Цзъмин “Трите представи” е малко повече от 40 йероглифа, заедно с пунктуацията, но четвъртата пленарна сесия на ККП я извисила като “даваща творчески отговор на въпросите какво е социализъм, как се строи социализма, каква партия строим ние и как да строим партията”. Партията също така без мярка хвалела мислите в “Трите представи”, като фактически насмешливо утвърждавала, че това е продължение и развитие на марксизма-ленинизма, идеологиите на Мао Цзедун и теориите на Дън Сяопин.

Зверското клане на невинни хора от Сталин, катастрофалната “Велика културна революция”, започната от Мао Цзедун, заповедта на Дън Сяопин за клането на площад Тянанмън и продължаващото преследване на Фалун Гонг на Цзян Цзъмин, са ужасните резултати от еретичната диктатура на Комунистическата партия.

От една страна, ККП предвижда в своята Конституция: “Цялата власт в Китайската народна република принадлежи на народа. Органите, чрез които народът осъществява управлението на страната, са Националният народен конгрес и местните народни конгреси на различни равнища”. “Никаква организация или човек не може да стоят над Конституцията и закона” [2]. От друга страна, Уставът на ККП предвижда, че ККП е ядрото на лидерството на китайската социалистическа идея, без да зачита страни и хора. Председателят на Постоянната комисия на Националния народен конгрес държал “важна реч” пред всички, утвърждаваща, че Националния народен конгрес е най-високият орган на държавната власт, длъжен да се подчинява на лидерството на ККП. Съгласно принципите на ККП на “демократичен централизъм”, всяка партия е длъжна да се подчинява на Централния комитет на ККП. Казано по-конкретно, за какво настоява Националния народен конгрес действително – за диктатура на генералния секретар, която на свой ред е защитена от законодателството.

3. Промиване на мозъци, контрол на съзнанието, твърда организация и никакъв изход, ако си станал партиен член

Организацията на ККП е обичайно твърда: за да стане член, на човек са му нужни препоръки от двама членове; новият член е длъжен да се закълне във вярност на партията, в момента на приемането си; партийните членове плащат членски внос, посещават организирани мероприятия и вземат участие в групови политически занятия. Партийните организации се разпростират на всички правителствени нива. Основни организации на ККП има във всяко село, град и район. ККП управлява не само партийните членове и дела, но така също и не-членовете, защото целият режим е длъжен “да се подчинява на лидерството на партията”. През годините, когато се провеждали в изпълнение кампаниите на класовата борба, “свещениците” на религията на ККП, именно партийните секретари на всички нива, не знаели какво точно правят, освен че дисциплинират хората.

“Критиката и самокритиката” по време на партийните срещи служат като общо, безкрайно средство за управляване умовете на членовете. През периода на съществуването си, ККП започнала много политически движения, за да “изчисти членовете на партията”, “да коригира партийната атмосфера”, “да хване предателите”, “да проведе чистка на антиболшевишкия корпус” (Корпус АБ) [3] и “да дисциплинира партията”, периодически проверявайки “чувството на партийната природа” – за всичко това използвала насилие и ужас, за да провери предаността на членовете на самата партия и да се убеди, че те винаги вървят в крак с нея.

Приемането в ККП прилича на подписване на невъзвратим договор за продажба на душата и тялото. Чрез постановленията на партията, винаги надвишаващи

националните закони, тя може да изключи всеки член по желание, докато отделен член не може сам да излезе от ККП, без да се подложи на сериозно наказание. На излизането от партията се гледа като невярност, която навлича страшни последствия. По време на Великата културна революция, когато култът на ККП държал абсолютна власт, било известно, че ако партията поиска да Ви убие, Вие няма да успеете да се спасите; ако партията поиска Вие да живеете, то Вие няма да успеете да умрете". Ако човек извърши самоубийство ще го нарекат "страхливец от народното наказание за своите престъпления" и членовете на семейството му също ще бъдат въвлечени и наказани.

Процесът на приемане в партията работи като черна кутия, доколкото вътрешно-партийната борба задължително трябва да бъде съхранена в абсолютна тайна. Всички партийни документи са конфиденциални. Страхувайки се от разобличение за престъпните си действия, ККП често преследва десиденти, обвинявайки ги в "разгласяване на държавни тайни".

4. Принуждаване към насилие, кланета и жертви за партията

Мао Цзедун е казал: "Революцията не е покана за обяд, или написване на есе, или създаване на картина, или бродирание, тя не може да бъде толкова изтънчена, толкова бавна и нежна, толкова умерена, добра, учтива, съдържана и великодушна. Революцията е въстание, акт на насилие, в който една класа събаря другата" [4].

Дън Сяопин (Deng Xiaoping) препоръчвал: "Убийство на 200 000 човека в замяна на 20-годишна стабилност".

Цзян Цзъмин заповядвал: "Унищожете ги (практикуващите Фалун Гонг) физически, опорочете репутацията им и ги съсипете материално".

ККП издига насилието и убива безчислен брой хора по време на своите политически движения. Тя обучава хората да се държат с врага "студено, като през зимата". Подразбира се, че червеното знаме е "оцветено от червената кръв на мъчениците". Партията се кланя на червения цвят, заради своето пристрастие към кръв и кланета.

ККП прави изложби "на героичните" примери, за да поощри хората да се жертват за нея. Когато Чжан Сид (Zhang Side) умира, работейки в пещта, за да произведе опиум, Мао Цзедун похвалва смъртта му – "тежко, като планината Тай" [5]. В тези бесни години "храбри думи" от типа: "Не се страхувай нито от трудности, нито от смърт" и "Възвишената жертва усилва смелото решение; ние ще заставим Слънцето и Луната да сияят в новите Небеса", подхранвали стремежите сред обичайния недостиг на материални ресурси.

В края на 70-те години, Виеткон (Vietcong) изпратил войска и свалил режима на Червените Кхмери, който бил създаден от ККП и извършил отвратителни престъпления. Макар ККП да изпаднала в ярост, тя не можела да изпрати войска за поддръжка на Червените Кхмери, тъй като Китай и Камбоджа нямали общи граници. Вместо това, за да накаже Виеткон, ККП започнала война срещу Виетнам на китайско-виетнамската граница, за "самоотбрана". Десетки хиляди китайски войници дали кръвта и живота си в името на тази борба между комунистическите партии. Тяхната смърт на практика нямала нищо общо с териториите или суверенитета. Няколко години по-късно ККП позорно увековечила паметта на безсмислените жертви на много наивни и ярки млади хора като "революционния героичен дух", непочтително заимствайки от песента "изящното поведение е украсено с кръв". 154 китайски мъченици загинали през 1981 г., на връщане от град Фака (Faka) в област Гуанси (Guangxi), но ККП небрежно върнала армията във Виетнам, когато Китай и Виетнам разделяли границите.

Когато необузданото разпространение на атипичната пневмония заплашваше живота на хората в началото на 2003 г., ККП с готовност приемаше на работа много млади медицински сестри. След това, тези жени бързо бяха пратени в болниците, да се грижат за болни от атипична пневмония. ККП изпраща младите хора на най-опасната линия на фронта, за да създаде "великолепната сцена" - "Не се страхувай нито от трудности, нито от смърт". ККП обаче не може да обясни къде бяха останалите 65 милиона партийни членове и какъв имидж създадоха те за партията.

5. Отричане на вярата в Бог и потискане на човешката природа

ККП пропагандира атеизъм и утвърждава, че религията е "духовен опиум", който може да опиянява хората. Тя използвала властта си, за да унищожи всички религии в Китай и след това обожествила себе си, като дала абсолютна власт в страната на култа към ККП.

Докато ККП саботирала религията, разрушила традиционната култура. Тя утвърждавала, че традиция, морал и етика са феодални, суеверни и реакционни, и ги унищожила по време на революцията. По време на Великата културна революция, широко разпространени уродливи явления нарушавали китайските традиции. Например – мъж и жена, обвиняващи се един друг, студенти, които бият преподавателите си, бащи и синове, въставащи един срещу друг, "Червени", безжалостно убиващи невинните и избиване на метежници, разрушение и грабежи. Това бяха естествените последици от потискането на човешката природа.

След установяването на собствения си режим, ККП принуди националните малцинства да заверят (засвидетелстват, бел.превод.) предаността си към комунистическото ръководство, като направят компромис с богатата и ярка етническа култура, която са създали.

На 4 юни 1989 г., така наречената "Народна освободителна армия" унищожи множество студенти в Пекин. Това накара китайците напълно да изгубят надежда за политическото бъдеще на Китай. От тогава насам целият китайски народ се е концентрирал върху заработването на пари. От 1999 г. досега ККП жестоко преследва Фалун Гонг, борейки се против "Истина, Доброта и Търпение", предизвиквайки по този начин ускорено снижаване на моралните норми.

От началото на новото столетие, новият раунд за незаконното използване на земята [6] и конфискацията на парично-кредитните и материални средства (провалени от чиновниците на ККП в съдружие със спекулантите), остави много хора онеправдани и бездомни. Броят на хората, които се обръщат към правителството в опит да поправят несправедливостите рязко се увеличи и социалния конфликт се усили. Крупните, масови протести зачестиха, те са потушавани яростно от полиция и въоръжени сили. Фашистката природа на "Републиката" се видя и обществото изгуби моралната си съвест.

В миналото злодеите не са вредили на най-близките си или, както казва поговорката: лисицата ловува далеко от дома. Сега, когато хората искат да навредят на някой, предпочитат своите роднини и приятели, и наричат това "убийство на познатите".

В миналото китайските поданици лелеяли за целомъдрието преди всичко останало, тогава, както и сега, хората се присмивали на бедните, но не проститутки. Историята на разрушението на човешката природа и морал в Китай ясно е изразена в следната балада:

"През 50-те хората си помагаха един на друг,

През 60-те хората се бореха един срещу друг,
През 70-те хората се лъжеха един друг,
През 80-те хората се грижеха само за себе си,
През 90-те хората използват в свой интерес всеки, който срещнат”.

6. Военното превземане на властта, монополизация на икономиката и дива политически и икономически амбиции

Единствената цел на установяването на власт на ККП бе превземането на въоръжените сили и затова бе създадена система на държавна собственост, в която държавата държи монопола в плановата икономика. Дивите амбиции на ККП далеч надхвърлят амбициите на обикновените зли култове, които просто трупат пари.

В страна на държавна социалистическа собственост, управлявана от комунистическата партия, партийните организации, които имат огромна власт - партийните комитети и клонове на различни равнища, са навързани или преобладаващи в държавната инфраструктура. Собственическите партийни организации управляват държавния апарат и извличат фондовете непосредствено от бюджета на правителството на различни нива. Като вампир ККП изсмука от нацията огромно количество богатства.

II. Вредата, която нанесе култът на ККП

Когато припомним инциденти от типа Аум Сенрик (Висшата правда) - убиващи хора с невро-паралитичен газ зарин; възнасянето на Слънчевия храм в Небесата - чрез самоубийство; или масовото самоубийство на над 900 последователи на “Народният храм” на Джим Джоунс, всички треперят от страх и възмущение. ККП обаче е злият култ, който е извършил хиляди пъти по-лоши престъпления, които са навредили на безброй същества. Това е така, защото ККП притежава следващите уникални особености, които няма при обичайните култове.

Злият култ се е превърнал в държавна религия

В повечето страни, ако не изповядвате религията, Вие все пак можете да се наслаждавате на щастлив живот без да четете литературата и да слушате принципите на тази религия. В Китай обаче човек не може да живее без да е под постоянната обработка на доктрините и пропагандата на култа към ККП, доколкото ККП е превърнала този зъл култ в държавна религия от момента, от който е на власт.

ККП започва да “засажда” политическите си проповеди още в детските градини и началното училище. Не може да получиш висше образование или професионално повишение без да преминеш политическа експертиза. Нито един от въпросите в политическата експертиза не допуска възвишено мислене. За да вземат изпитите тези, които ги полагат, са длъжни да заучат стандартни отговори, предоставени от ККП. Нещастните китайци са принудени да повтарят проповедите на ККП даже още когато са млади, многократно промивайки мозъците си. Когато повишават професионалните кадри в по-висши офиси на правителството, независимо от това дали са членове на ККП или не са, те са длъжни да завършат партийната школа. Човек няма да бъде повишен, докато не отговаря на изискванията на завършил партийната школа.

В Китай, където комунистическата партия е държавна религия, не се позволява съществуването на групи, с различно мнение от това на партията. Даже

“демократическите партии”, които просто са създадени от ККП като политически заслон и реформираната “Триединна църква” (тоест самоадминистрация, самоподдръжка и саморазпространение), са длъжни формално да признаят лидерството на ККП. Съгласно сектантската логика на ККП, верността в нея е първи приоритет, преди приемането на каквито и да са други вярвания.

Социалните средства за управление са доведени до крайност

Този зъл култ бил в състояние да стане държавна религия, защото ККП имала пълен социален контрол и лишила хората от свобода. Този вид контрол е безпрецедентен, така както ККП лишила хората от частната собственост, която се явява основна свобода. До 1980 г. хората в планинските местности се изхранвали, работейки само в управлявани от партията предприятия. Фермерите в селските райони били длъжни да живеят в земеделски участъци, принадлежащи на партийните комуни. Никой не можел да избяга от контрола на ККП. В такава социалистическа страна като Китай, организацията на комунистическата партия е вездесъща – от централното правителство до най-основните нива на обществото, включвайки селата и местностите. Чрез партийните комитети и клонове на всички нива ККП поддържа абсолютен контрол над обществото. Такъв строг контрол напълно унищожава индивидуалната свобода – свободата на придвижване (адресната регистрация по местоживееене), свободата на словото (500 000 реакционери били репресирани от ККП, защото използвали свободата на словото), свободата на мислене (Лин Чжао и Чжан Чжисин [7] били убити за това, че се съмнявали в ККП) и свободата на достъп до информация (четенето на забранени книги или слушането на “вражески радиостанции” са незаконни; достъпът до интернет също се контролира).

Някой може да каже, че частната собственост сега е разрешена от ККП, но не трябва да забравяме, че тази политика на реформи и прозрачност се появи, когато социализмът достигна до състояние, при което хората нямаха какво да ядат и народонаселението бе на границите на краха. ККП бе длъжна да отстъпи, за да спаси себе си. Дори с последните реформи на откритост (прозрачност, бел. превод.) обаче ККП никога не е отслабвала контрола си над хората. Продължаващото зверско преследване на практикуващите Фалун Гонг може да се случи само в страна, която се управлява от комунистическа партия. Ако ККП успее да стане икономически гигант, което тя иска, би усилила контрола си над китайския народ.

Защита на насилието и презрение към живота

Почти всички зли култове управляват своите последователи или се съпротивляват на външното влияние чрез насилие. Не са много обаче тези, които са се обръщали без разкаяние към насилие до такава степен, както ККП. Дори общият брой на смъртните случаи, причинени от всички други зли култове по целия свят, не може да се сравни с числото на хората, убити от ККП. Култът на ККП гледа на човечеството просто като на средство за реализиране на своите цели; убийството – това е още едно средство. По такъв начин ККП няма никакви условия или съмнения в преследването на хората. Всеки, включително защитниците, членовете и лидерите на ККП, могат да станат цели за поражение.

ККП е съдействала на кампучийските Червени Кхмери, типичен пример за зверства на комунистическата партия и пренебрежение към живота. Вдъхновена и водена от учението на Мао Цзедун, кампучийската комунистическа партия, под ръководството на Пол Пот, по време на господството си, продължило три години и осем месеца, избила два милиона души – приблизително една-четвърт от цялото население на тази малка

страна – за да “отстрани системата на частната собственост”. Над 200 000 жертви от общият брой смъртни случаи, били с китайска етническа принадлежност.

За да увековечи престъпленията, извършени от комунистическата партия и в памет на жертвите, Камбоджа създаде документален музей за показване на злодеяния на Червените Кхмери. Първоначално средно училище, сградата била преобразувана от Пол Пот в затвор С-21, който се използвал за политическите затворници. Много хора от интелигенцията били задържани и измъчени в него до смърт. Заедно със затворническите сгради и различните инструменти за изтезания са представени и черно-бели снимки на жертвите, преди да бъдат заклани. Регистрирани са много ужасни изтезания: прерязване на гърлото, пробиване на мозъка, младежи, хвърляни по пода и убити по такъв начин и така нататък. Всички тези методи на изтезания са регистрирани по съобщения на обучаващите “експерти и технически професионалисти”, които ККП изпратила в поддръжка на Червените Кхмери. ККП даже обучила фотографи, които специализирали по време на снимане (за документация или развлечение) на затворниците, преди да бъдат заклани.

Именно в този затвор С-21 била изобретена машина за извличане на човешки мозък за приготвяне на хранителна съставка (питие, бел. превод.) за лидерите на Кампучийската комунистическа партия. Затворниците били привързани за маса пред машината за пробиване на главата. Жертвата била изключително изплашена, когато бързо въртящо се свредло пробивало главата отзад и бързо, и ефективно, извличало мозъка преди жертвата да е умряла.

III. Култовата природа на комунистическата партия

Какво толкова тиранично и зло върши комунистическата партия? Когато призракът на комунистическата партия се появи в този свят, той дойде с плашеща мисия. В края на Комунистическият манифест има много известен абзац.

Комунистите смятат, че е под достойнството им да крият своите възгледи и цели. Те открито обявяват, че крайните им цели могат да бъдат постигнати само с насилствено събаряне на всички съществуващи социални условия. Нека управляващите класи да треперят от страх от комунистическата революция. Пролетариатът няма какво да губи освен оковите си. А може да завоюва целия свят.

Мисията на този призрак е в това, да използва насилие, открито да призовава човешкото общество да разбие Стария свят, "да унищожи частната собственост", "да отстрани характера, независимостта и свободата на буржоазията", да отстрани експлоатацията, да унищожи семейството и да позволи на пролетариите да управляват света.

Тази политическа партия, която открито обяви желание "да бие, руши и граби", не само отрича, че гледната ѝ точка е зла, но също обявява, че е убедена в правотата си; в Комунистическия манифест: "Комунистическата революция е най-радикалния разрыв с традиционните отношения; не е удивително, че развитието ѝ повлече със себе си най-радикалния разрыв с традиционните идеи".

Откъде идват традиционните мисли? Съгласно законите на атеистичната природа, традиционните мисли идват естествено от законите на природата и обществото.

Те са резултат от системното движение на Вселената. В разбиранията на тези, които вярват в Бог обаче, човешките традиции и морални ценности се дават от Него.

Независимо от произхода им, най-основната човешка етика, поведенчески норми и стандарти за оценка на добро и зло, са относително устойчиви; те са били основен регулатор на човешкото поведение и поддръжка на обществения строй в течение на хиляди години. Ако човечеството беше изгубило моралните норми и стандарти за определение на доброто и лошото, то нямаше ли хората да се превърнат в животни? Когато Комунистическият манифест обявява, че "категорично ще скъса с традиционните идеи", това застрашава основата на нормалното съществуване на човешкото общество. Комунистическата партия била длъжна да стане зъл култ, който носи разрушение на човечеството.

Целият Комунистически манифест, който формулира ръководните принципи на комунистическата партия, е изпълнен с резки заявления и в него изобщо няма доброта и търпимост. Маркс и Енгелс мислели, че са намерили закон за социално развитие по пътя на диалектическия материализъм. Следователно с "истината" в ръка, те подложили на съмнение всичко и отрекли всичко. Те упорито натрапвали илюзии на комунизма на хората и не се колебали в използването на насилие за разрушаване на съществуващата социална структура, и културни основи. Това, което даде Комунистическият манифест на новородената комунистическа партия бе призрак, който противостои на небесните закони, убива човешката природа и се проявява като високомерен, изключително егоистичен и абсолютно несдържан.

IV. Теорията за деня на Страшния съд на комунистическата партия – страхът от края на партията

Маркс и Енгелс доведоха злият дух на комунистическата партия. Ленин основал комунистическата партия в Русия и чрез насилието на негодниците свалил временното правителство, създадено след Февруарската революция [8], прекъснал буржоазната революция в Русия, превзел властта и получил опорна точка за комунистическия култ. Успехът на Ленин обаче не означавал победа на пролетариата по целия свят. Напротив, както се казва в първия параграф на Комунистическия манифест: "Всички упълномощени в Стара Европа направиха свят съюз, за да изгонят този призрак". След раждането си Комунистическата партия се сблъскала с кризисни премеждия и се страхувала да не бъде унищожена във всеки един момент.

След Октомврийската революция [9] руските комунисти или болшевики дали на хората не мир и хляб, а само кошунствени убийства. Войската на фронта загубила войната и революцията влошила икономиката на обществото. Като следствие хората започнали метежи. Гражданската война бързо се разпространила в цялата страна и фермерите отказали да обезпечават градовете с хранителни продукти. Мащабният бунт започнал от средите на донските казаки; тяхното сражение с Червената армия довело до зверско кръвопролитие. Варварската природа на клането, което се разразило в сражението, може да се види в литературата, например в "Тихия Дон" на Шолохов и сборника му с разкази за Дон. Войската под предводителството на бившия белоармейски адмирал Александър Василевич Колчак и генерал Антон Деникин в един момент почти свадила руската комунистическа партия. Като новородена политическа сила, дори почти цялата нация не приемала комунистическата партия, вероятно защото комунистическият култ бил прекалено зъл, за да завладее народните сърца.

Опитът на китайската комунистическа партия бил подобен на руския. Започвайки с "Инцидента Мари" и "Клането от 12 април" [10], през петкратните потискания в областите, които управляват китайските комунисти, и накрая до предприятия 25 000 километрова (15 600 мили) "Дълъг марш" - ККП винаги е била пред заплахата от унищожение.

Комунистическата партия се родила с намерението да разруши Стария свят каквото и да става. Тогава ѝ се наложило да се сблъска с реалните проблеми: как да оцелее и да не бъде унищожена. Комунистическата партия живяла в постоянен страх, относно собствения си упадък. Оцеляването станало главната задача в комунистическия култ, негов всепоглъщащ фокус. С разпадането на международния комунистически съюз, кризата за оцеляването на ККП се засили. От 1989 г., нейния страх от деня на Страшният съд станал по-реален, доколкото упадъкът ѝ приближава.

V. Ценното средство за оцеляване на комунистическия култ - жестоката борба

Компартията поставила акцента върху това, че членовете ѝ са длъжни да ѝ бъдат предани, поставила акцент на организацията и на желязната дисциплина. Членовете, постъпващи в ККП задължително се заклеват:

"Аз, доброволно постъпващ в компартията на Китай, съм длъжен да поддържам програмата на партията, да съблюдавам устава ѝ, да изпълнявам задълженията на член на партията, да прокарвам в живота партийните решения, строго да съблюдавам партийната дисциплина, да пазя партийните тайни, да съм предан на партията, активно да работя, отдавайки всичко от себе в борбата за комунизъм, да съм готов, когато е нужно да пожертвам всичко, заради партията и народа, и никога да не критикувам партията". (виж Устав на ККП, първи параграф, 6 раздел).

Концепцията за посвещаване на цялото учение на себе си компартията нарекла "партийност". Тя изисквала членът на партията, при необходимост, обезателно да е готов да отхвърли всяка човешка разумност и принципи, абсолютно подчинявайки се на волята на партията и нейния лидер. Ако им е необходимо да правиш добро, то ти си длъжен да правиш добро, ако е нужно да правиш зло, то си длъжен да правиш зло, в противен случай ти няма да достигнеш партийния критерий и това ще се смята за проявление на слаба партийност.

Мао Цзедун казвал: "Марксистката теория, това е теория на борбата". По отношение на отглеждането и съхранението на партийността, във вътрешно-партийната борба се опирали на всестранны механизми. По пътя на непрестанна вътрешна и външна жестока борба, компартията от една страна унищожавала всичко чуждо, създавайки червен терор, от друга страна непрестанно привеждала в ред партийните членове, строго се отнасяла към догмите на учението си, отглеждала "партийността" на членовете, усилвала бойната (военната, бел. превод.) мощ на партийната организация. Това станало универсално средство за съхранение на съществуването на компартията.

Мао Цзедун се явява най-добрия майстор сред вождовете на ККП, използвайки това универсално средство на вътрешно-партийната борба - жестокостта на методите ѝ, безсрамността на прийомите ѝ, отдавна били разобличени, още при съществуването на Съюза.

През 1930 г. в провинция Цзянси, принадлежаща към съветските региони, Мао организирал ужасна революционна вълна (движение) за "ликвидация на групировките АБ", загинали няколко хиляди войници на Червената армия, а така също и членове на местните партийни ядра, и обикновени граждани. Непосредствената причина за тези събития била, че точно когато Мао утвърдил влиянието си тези райони, се сблъскал с противопоставянето на Червената армия и партийните организации на южен Цзянси,

оглавени от Ли Венлин. Мао не можел да позволи под носа му да има каквато и да е организация, противостояща на влиянието му и силата на волята му, той безжалостно използвал крайни мерки за задушаване на вътрешнопартийните другарства, подозирайки ги в инакомислие. За създаването на атмосфера за изкореняване на "групировките АБ", в края на ноември до средата на декември, той започнал с верните си хора оперативно съсредоточаване на армията, което се отнасяло до червеното "бързо формиране на армията" - основното съдържание на това било създаването на дивизия, полк, батальон, рота, взвод, за изкореняване на контрареволуционерите, за изстребление на партийните членове, произлизащи от богати семейства и на всички недоволни. За няма и месец, над 40-хилядната Червена армия унищожила около 4400 членове на "групировките АБ", сред тях били заклани и няколко десетки ръководители на главните групировки.

По-нататък Мао започнал да се занимава със силата на инакомислещите в съветските райони. През декември 1930 г. той направил така, че главният секретар на централното политическо управление на частите на Червената армия Ли Шаоцю, който бил също и председател на комитета по изкореняване на контрареволуционерите, от името на бившия генерален председател да бъде в провинция Цзянси, в район Футян, който бил под съветска власт и да арестува осем основни ръководители на местния комитет и двадесети полк на Червената армия, сред които били Дан Лянби, Ли Байфан и други. Те били подложени на разнообразни изтезания, били пребити така, че "по целите им тела не останала кожа", "пръстите на ръцете им били счупени, целите им тела били покрити с гной и не могли да се движат". Според записи тогава на хората, които ги изтезавали, "техните викове и плач потресъл Небето, той безспирно звучал в ушите, докато използвали най-крайните видове зверства и жестокости". На 8 декември съпругите на Ли Байфан, Ма Мина и Джоу Мена дошли да видят мъжете си и били арестувани също като представители на "групировките АБ", те също били подложени на изтезания "горели телата им, обгаряли половите им органи, рязали гърдите им с джобни ножчета". Под подобни жестоки изтезания Дан Лянби издал, че Ли Венлин, Цин Фанпан, Лю Ти, Джоу Мен, Ма Мина и други "са главатари на групировката АБ, освен това издал още, че в училището на Червената армия има голяма група на групировката". От 7 декември до вечерта на 12 декември, в тези кротки пет дни, Ли Шаоцю и неговите съратници безусловно привели в сила изстреблението на контрареволуционери, те хванали повече от 120 члена на "групировката АБ", обвинили ги в няколко десетки престъпления и заклали около 40 човека. Този жесток демарш на Ли Шаоцю и съратниците му продължил до 12 декември 1930 г. и потресъл съветският район Футян - "Футянските събития" [11], (виж китайските "Исторически изследвания на "изкореняването на групировките АБ" от Мао Цзедун в съветския район Цзянси").

Мао Цзедун, опирайки се на теорията и практиката на борбата от съветските райони до Енан, постепенно се добрал и се установил на мястото на абсолютното водачество в партията. След като набрала сила, през 1949 г. тази вътрешнопартийна борба все още продължавала. Например на заседание в Лушан, Мао рязко нападнал Пенг Дехуай (Peng Dehuai) [12] и го освободил от заемания от него пост. Всички лидери, присъстващи на това заседание, били поканени да се изкажат по този повод и тези от тях, които се осмелили да изразят свое мнение, или да останат на него без да го променят, един след друг били пометени като антипартийната групировка на Пенг Дехуай. Когато настъпила Културната революция всички стари кадри на централния комитет били преработени (изчистени), но всички те приели покорно това, кой ще се осмели да възрази на Мао? Компартията винаги поставяла акцента на предаността към нея, на организацията и железния ред, на абсолютното подчинение на вожд. Тази партийност се появява по пътя на отглеждането и закаляването в процеса на непрекъснатата политическа борба.

Бившият лидер (вожд) на ККП Ли Лисан бил поставен в безизходно положение по време на Културната революция. Той бил на 68 г., но всеки месец бил "преработван"

средно по седем пъти. Със съпругата му Ли Ша се справили като със шпионин на "Soviet revisionist" (съветските ревизионисти, бел. превод.), по това време тя вече била хвърлена в затвора и повече нищо не се чуло за нея. Той, намирайки се в напълно безизходно положение, завършил живота си със самоубийство, поглъщайки голямо количество сънотворни. Преди смъртта си Ли Лисан написал писмо на Мао, в което действително проявил това, което партийните членове до самия момент на смъртта си не се осмеляват да изхвърлят - "партийността":

"Генерални секретарю,

сега аз съм на пътя на самоубийството, заради измяна на партията, нищо не може да оправдае моето престъпление. Има само едно, аз и моето семейство не сме извършили абсолютно никакви престъпления по поддържането на тайните връзки зад граница. Искам да кажа само едно, моля Централния комитет да направи основателна проверка и изводи, изхождайки от реалните факти...

Ли Лисан, 22 юни 1967 г." [13]

(виж "Ли Лисан: Човекът, за когото четирикратно правиха гражданска панихида")

Макар в самия си край теорията на Май Цзедун да донесла на Китай страшно бедствие, каквото не се е случвало в историята, тези "провеждани един път на седем-осем години" политически движения и вътрешнопартийната борба, действително станали някакви механизми, гарантиращи съхранение на съществуването на компартията. Всеки път тези движения "привеждали в ред" около 5 процента, неголям брой хора, но болшинството сред останалите деветдесет и пет процента, всички като един започвали да вървят по пътя на партията, по такъв начин в партийните организации се усилвала концентрацията на сили и боеспособност. Това позволявало да се прави отсяване на нежеланите да отхвърлят принципите си, така наречените нестабилни елементи, и да се атакува всяка съпротивителна сила. Опирайки се на този механизъм, да завладеят властта можели само хора, в които била развита най-добре психологията на вътрешно-партийната борба и които най-много от всички обичали да използват хитри и хулигански прийоми, това означава, че лидерът на злия култ на компартията гарантирано трябва да има богат опит в борбата и сто процента партийно съзнание. Тази жестока борба с помощта на насилие и "кървави уроци" промивала мозъците на тези, които участвали в нея, едновременно с това, процесът на тази непрекъсната борба зареждал компартията, усилвал психологическата ѝ мощ, което гарантирало, че тя няма да бъде унищожена или превърната в някаква отхвърлена борба на сантиментална група (мекотело).

Тази партийност, която изисква компартията, действително е еволюирала от същината на зловния култ на компартията. За осъществяването на целите си тя решително унищожавала всички традиционни принципи, при това без погнуса от каквито и да било прийоми, приемайки за враг всяка сила, която застане на пътя ѝ, затова ѝ било необходимо да възпита членовете си така, че да бъдат покорни партийни инструменти, които нямат емоции, чувство за справедливост и вяра. Източникът на тази основа на компартията е отношението към човешкото общество и традиции като към врагове, това, че надценява себе си прекалено, от което поражда краен егоизъм и пренебрежение към живота на собствените си хора. Заради своите така наречени идеали, компартията е готова да разгроми целия свят, унищожавайки всяко инакомислие. Такъв еретичен култ непременно трябва да срещне съпротивление от всички, които имат добра природа, затова той непременно е длъжен да търси способности, за да унищожи добрите мисли, човешката природа и едва тогава ще бъде възможно хората да повярват, че е еретично учение. Затова, ако компартията иска да гарантира съществуването си, то най-напред трябва именно да унищожи добрите мисли и природата на човека, а така също и нормите на морала и нравствеността, за да превърне хората в покорни роби, и инструменти. От гледна точка на логиката на

компартията, съществуването ѝ и интересите ѝ стоят над всичко, даже над интересите на всички колективи на партийните членове взети заедно, затова всеки отделен член е длъжен да бъде готов в необходимото време да жертва себе си.

Според историята на ККП хора като Чен Дикшиу (Chen Duxiu) и Киу Киубаи (Qu Qiubai), които успели макар и малко да съхранят традиционното съзнание на интелигенти, хора като Ху Иаобанг (Hu Yaobang) и Цзao Цзиянг (Zhao Ziyang), които се старали да се грижат за интересите на народа, както и като Джиу Ронгджи (Zhu Rongji), който бил честен чиновник и все пак правел нещо реално за хората, независимо от това какъв голям принос имат те за партията, и независимо от това, колко алчни (честолюбиви) са били, накрая и на тях им било трудно да избягат от чистка или оставка, те също се подчинявали на влиянието на интересите и дисциплината на партията. Партийността, която била пропита до костите им в процеса на борба довела до това, често пъти в ключовия момент, те да правят компромис, приемайки всичко с ръка на сърцето. Тъй като в подсъзнанието им най-големите интереси са съхранението на съществуването на партията, на тях им било по-добре да пожертват себе си; виждайки с очите си зловерните сили в партията те не се осмелявали добрата природа, която съхранили, да повлияе на съществуването на партията. Това се явява действителен резултат от действието на механизма на борба на компартията, тя превръщала добрите хора в инструменти за свое ползване, с помощта на партийността в максимална степен съдържала и дори унищожавала добрата човешка природа. Провеждайки над десет пъти "линията на борбата" ККП низвергнала повече от 10 лидери, установявайки вътрешно техните заместници и нито един от тях нямал добър край. Макар да наричали Мао Цзедун крал, стоящ на върха на властта 43 години, малко преди смъртта му съпругата и племенникът му били хвърлени в затвора, а цялата партия радостно викала, че това е велика победа на маоизма. Комедия ли е това или фарс?

След като компартията взела властта, непрестанно се правели политически движения, борбата излязла извън вътрешнопартийните предели. Така било по времето на Мао Цзедун, след "реформата за откритост" (прозрачност, бел. превод.) все още било така. Едва през 80-те години мисленето на хората станало малко по-свободно, компартията, провеждайки политика "за противодействие на буржоазната либерализация" издигнала "четирите основни принципа" [14], тъй като ѝ е нужна абсолютната власт на лидера ѝ; мирното искане за демокрация на студентите през 1989 г. срещнало кървав отпор, защото компартията не може да се примири с демократическия полъх; през 90-те години се появили учениците на Фалун Гонг, вярващи в „Истина, Доброта и Търпение“, което доведе до репресии, насочени към унищожаването им, започнали през 1999 г., които продължават и до днес. Причината за това е, че компартията не може да търпи проявлението на човешката природа и добрите мисли, и била длъжна да прибегне до насилие, за да унищожи добрата природа, излизаща от сърцето на човек, само тогава компартията може да не се безпокои за властта си; с влизането в XXI век интернет обедини в едно целият свят и само компартията харчи много средства за блокада на Интернет сайтове и за арести на свободни хора в мрежата, защото се страхува, че хората могат свободно да получат информация.

VI. Дегенерацията на дяволският комунистически култ

Дяволският култ на компартията основно отрича небесните принципи и унищожава човешката природа, в основата на безразсъдното възвеличаване на партията, крайният егоизъм прави това, което иска. Дори на практика непрестанно да е извършвала престъпления, пагубни за страната и народа, тя никога няма да ги признае и така също никога няма да се осмели да позволи на хората да видят своята природа. От друга страна, компартията никога не е обръщала внимание на това, че сменя лозунгите и табелите си, тъй като всичко от нейната гледна точка се явява метод,

достатъчно е да има полза в утвърждаване на съществуването ѝ; за тази своя голяма цел тя е готова на всичко, както и съвсем не обръща внимание на морала и справедливостта.

Развитието на направленията на институционализация и социализация на този дяволски култ отива само към пълно падение. Заради високата концентрация на власт, заради това, че общественото мнение е станало "мълчаливо", заради това, че всички, възможни механизми за контрол били унищожени, вече няма никаква сила, която може да спре движението на компартията към падение и разложение.

Днешната ККП вече е паднала до такава степен, че е станала най-голямата "алчна и корумпирана партия". В целия Китай, според официалната китайска статистика, постове заемат 20 милиона правителствени и партийни чиновници, които са уличени в корупция и са попаднали под дисциплинарни или криминални наказания според законите в Китай; към тях още се прибавят тези, които не са били уличени в корупция. В действителност числото на корумпираните партийни чиновници вече е надвишило две-трети, но само малка част от тях са уличени.

Алчността и корупцията заради материални изгоди, собствено забогатяване, собствени интереси, се явяват най-голямата концентрирана сила, създадена от днешната ККП. Алчните и корумпирани чиновници знаят, че ако не съществуваше компартията, те нямаше да имат шанс да спечелят, ако компартията бъде низвергната, те се лишават не само от властовите пълномощия, но също и ще бъдат заплашени от "разплата". В романа "Гневът на Небесата", който разглежда отношенията на длъжностните лица зад сцената, авторът му Чен Фанг (Chen Fang), използвайки думите на Хао Кшиянгшоу (Hao Xiangshou), представител на директора на муниципалния офис на компартията, изказва голяма партийна тайна: "корупцията може да позволи на нашата политическа мощ да стане още по-порочна".

Обикновеният човек вижда много ясно: "Ако се бори с корупцията ще унищожи партията, ако не се бори с корупцията ще унищожи страната". Но компартията не може, стоейки пред лицето на опасността от унищожаване, да се бори с корупцията. Тя прави всичко това само в краен случай, за показ пред хората убива няколко корумпирани чиновници и така удължава с още няколко години съхранението на властта, избягва краха и гибелта си.

В днешен Китай нормите на етика и морал са силно разрушени. Нискокачествена продукция, проституция, наркомания, сътрудничество на чиновници с бандити, мафиотски организации, хазарт, лихварство, корупция и други подобни опасни проявления за обществото, се разпространяват с голяма скорост. Компартията в голяма степен покровителства това, "високите" чиновници непосредствено се явяват задкулисни покровители и събират средства за обезпечаване на безопасността си. Цай Шаочин, който е специалист в изучаването на проявленията на мафията в специализирания институт в град Нанцин, предполага, че в Китай има около милион мафиотски организации. Всеки синдикат е свързан с членове на правителството, съда, милицията и други корумпирани партийни работници, които стоят зад тях.

ККП се страхува от появата в хората на природно добри мисли, затова не се осмелява да им даде свобода на вярата. ККП репресира жестоко, чрез всички възможни методи добрите хора с вяра, като учениците на Фалун Гонг, стремящи се към „Истина, Доброта и Търпение“, както и нелегалните членове на християнската църква, вярващи в Исус и Йехова. ККП се страхува, че демокрацията може да сложи край на еднопартийното ѝ съществуване, затова не се осмелява да даде на хората политическа свобода. Тя действа стремително, арестува в затвора независимите либерали и активните защитници на гражданските права. Но ККП в действителност даде на китайците друга свобода, ако ти не се намесваш в политиката и не си против ръководителите на партията, то можеш да дадеш воля на любимите си желания, и дори да извършиш

някакво злодеяние или неетични неща. Поддържайки такъв образ, ККП върви към гибел, моралните критерии на китайското общество се пързаят надолу, което е много печално.

"Блокирала пътя към Небесния рай, отворила вратата към ада" - това изказване действително много добре описва как еретичният култ на ККП погубва днешното общество.

VII. Някои размисли за зловното господство на ККП

1. Какво е това компартия?

Изглежда, че това е прост въпрос, но на него не е възможно да се отговори просто. Под външната обвивка "заради хората", в облика на политическа партия, тя действително е заблудила много хора, но компартията все пак не е политическа партия в обикновения смисъл на тази дума, а е зъл дух, еретически култ, нанасящ вреда на хората. Компартията се явява някакво живо същество: партийните организации, които са проявления на злия култ в човешкия свят, това е нейното тяло; това, което от основата си се управлява от компартията, това е мястото, където в самото начало се е влял този зъл дух, той и определя същността на еретичния култ на компартията.

Вождовете на компартията, макар да се явяват лидери на култа, са само глашатаи и слуги на злия дух и партията. Когато техните намерения и цели вървят в една линия с партийната, и когато това може да се използва за партията, те са избирани в качеството на предводители. Но, когато не удовлетворявали потребностите на партията, бивали жестоко низвегнати. Механизмът на партийната борба гарантира, че само най-коварният, най-зловният и най-жестокият, може да устои на лидерския пост на култа на компартията. В историята на ККП на всички около десетина партийни вождове им било много трудно да слязат от сцената, което обяснява този въпрос. В действителност за най-висшите ръководители на партията изходът бил много органичен, те можели или да излязат и да отстояват доброто си име в историята като Горбачов, или да бъдат преглътнати от ККП като други генерални секретари.

Хората са тези, които поробват и притесняват компартията. В областите, управлявани от ККП, хората нямат право да ѝ отказват, те са длъжни насилствено да приемат лидерите на партията и да изпълняват задълженията по поддръжката ѝ. Под заплахата от жестока разпра от страна на партията, те също така са длъжни да приемат промиването на мозъците им с еретичния култ. Компартията в Китай принуждава цялата нация да вярва в този еретичен култ и да го храни (издържа). Днес в света това е голяма рядкост и дори може да се каже, че е единствената.

Членовете на партията - това е физическата маса, която се използва за запълване тялото на компартията. Много от тези хора са честни и добри, и дори с успеха си са заслужили обществен авторитет. Компартията много иска да приема такива хора, тъй като може да използва авторитета и способностите им за себе си. Също има много хора, които за да станат чиновници, за да станат хора от висшия слой на обществото, полагат много усилия и активно влизат в партията, помагайки на този зъл култ. Също има и такива, които искат да се присъединят към партията, за да постигнат нещо в живота си, но знаейт, че освен членството в нея, няма никакъв друг шанс за лично развитие. Някои са се присъединили към партията, защото са искали да получат жилище или да подобрят жизнения си стандарт. Затова в средите на десетките милиони партийни членове има и добри, и лоши хора. Но независимо от това за какво си постъпил в партията, по своя воля или не, ако ти си се заклел пред партийното

знаме, ти по своя воля отдаваш всичко от себе си. От този момент политическото учение, организационната дейност - всичко това е непрекъснат процес на промиване на мозъци, който продължава до тогава, докато доволно голяма част от хората почти престанат да имат собствена воля, докато бъдат заблудени с "изравняване на мислите" на партийността и станат напълно контролирани от главното тяло на злия дух. Функцията на тези хора във вътрешността на компартията може да се сравни с клетките на тялото на човека, които са длъжни непрестанно да работят за поддържане жизнеспособността на цялото тяло. До преди да станат партийни членове, тези хора да са били поробени членове на обществото. Още по-жалко е това, че след като ви бъде надянат този обтегнат обръч на "партийността" ще бъде много трудно да бъде свален. След като веднъж вече оголи човешката природа, е много възможно да сте подложени на репресия и "изчистване". В това време дори да поискаш да напуснеш партията - еретичният култ позволява само да влезеш в нея и не позволява да излезеш - ти веднага може да бъдеш обвинен, че си предател. За това хората често забелязват в членовете на компартията разпространена двойствена натура: първо - това е "партийността" на политическите събрания, второ - това е проявата на човека във всекидневния живот.

Партийните кадри - това са тези, които притежават властта сред партийните членове. Макар в определено време, в определени случаи, при определени обстоятелства, те да могат да правят свой избор между добро и лошо, и да вземат собствено решение, но като цяло, те могат само да правят неща в съответствие с партийната воля, на което казват "цялата партия е подчинена на централния комитет". Партийните кадри на различните нива се явяват главната сила на партията, но ролята, която играят е инструмент на партията. Всеки път в политическите движения те са били използвани и преследвани. Критерият, по който оценяват това, е вярно ли следват главата на култа, предани ли сте и дали сте неотстъпчиви.

2. Защо хората не осъзнават?

Китайската компартия господства в Китай почти 50 години, повсеместно извършвайки зло. Но защо на китайците не им стига разбиране за същността на този зловен култ? Нима китайците са глупави? Не. Китайците са една от първите, най-мъдри нации в света и затова имат над пет хиляди годишна древна традиция. Но китайците до днес все още живеят под господството на компартията и не се осмеляват да изкажат недоволството си, ключовата причина за това е, че злият дух на компартията е пронизал от край до край съзнанието им.

Опитайте се да си представите: ако китайците се наслаждаваха на свободното слово и можеха открито да обсъждат достойнствата и недостатъците на компартията, то няма да е трудно да си представим, че мъдрите китайци отдавна щяха да са разпознали зловната природа на партията и отдавна щяха да са се освободили от този еретичен култ. Но за съжаление, намирайки се 50 години под господството на ККП, китайците са изгубили свободното изказване на мнение. Целта на преследването на ултрадясната интелигенция през 1957 г. се състояла в затварянето "чрез клещи" на устните им и контрол на съзнанието им. В безправното общество по време на Културната революция повечето от младежите били инкриминирани по престъпление в създаването на "антипартийна клика" и били репресирани, без да се говори нищо за това и без да се обсъжда дали е право или не. Това може да прави само компартията.

Компартията е еретичен култ, но много китайци дори не се осмеляват да си го помислят и да я нарекат така. Но след като веднъж тази мисъл е била изказана, навярно няма да е трудно за хората, живеещи в Китай, от преживяното от тях и техни приятели, да намерят за това достатъчно аргументи.

Освен, че са лишени от свободата на мислене, хората са били подложени на "напълване" с комунистическо учение и партийна култура. По такъв начин са могли да слушат само възпяването на заслугите на компартията, за съжаление в главата им освен нещата на компартията, почти няма нищо друго. Например по време на потушаването на студентските бунтове, когато на площад Тянанмън открили огън, много хора инстинктивно се хвърлили да се крият в храстите. Когато ситуацията малко се успокоила, те като един излезли от своите убежища и започнали високо да пеят Интернационала, и смело излезли напред. Защо пред лицето на това жестоко отношение от страна на компартията тези хора, макар да били смели, чистосърдечни, заслужаващи уважение, продължили да пеят Интернационала? Причината е много проста: възпитани в партийната култура под въздействието на компартията, тези жалки хора са знаели идеите само на комунизма. Освен Интернационала и други песни, възхваляващи партията, не е имало друга песен, която да запеят.

3. Къде е изходът?

ККП вече е в крах, печалното е това, че преди унищожението си тя с всички сили се опитва да свърже съдбата си с китайската нация.

ККП угасва и очевидно, че угасва и силата ѝ, и все по-малко и по-малко действа контрола ѝ върху съзнанието на хората. Сега, когато телевръзките и Интернет се развиват все по-широко, ККП ѝ е много трудно да държи монопол над информацията, а така също да блокира изразяването на мнения. Доколкото корумпираните чиновници все повече грабят и потискат народа, то хората започват да се пробуждат от тяхната илюзия, свързана с компартията, много от тях започнаха да се борят за правата си. С репресиите срещу Фалун Гонг, ККП не само не постигна целта си да задържи контрол над съзнанието, но напротив - стана все по-слаба, разголвайки цялата си жестокост. В тази среда хората получиха възможност да ревизират отношението си към компартията, да освободят китайската нация от идеологическия контрол, напълно да излязат от влиянието на злия дух на компартията.

На китайците, живеещи почти 50 години под господството на ККП, им е необходима не революция със сила, а спасение - изкупуване на душите им. Но е необходимо китайците сами да спасят себе си, само тогава може да се постигне това. Първият кръг на самоспасението - това е разбирането на същността на злия култ на компартията.

Ще настъпи ден, когато хората ще отхвърлят партийната организационна система, която се намира в държавния апарат, това ще позволи свободно функциониране на социалната система, която поддържа основните сили на обществото. Когато бъдат съкратени диктаторските партийни организации ще бъде увеличена и подобрена ефективността на работата на правителството. Този ден вече не е далеч. В действителност, идеята за изкореняване от правителството на компартията вече е позната, имало е опит за "отделяне на партията от правителството" още през 80-те години, направен от вътрешно-партийни реформатори. Но на практика се потвърдило, че тези реформи не могли да се осъществят без да се отхвърли от съзнанието "абсолютното лидерство на партията".

Партийната култура - това е средата, необходима за преживяването на злия култ на компартията. Изкореняването на партийния контрол от човешкото съзнание може да бъде по-трудно, отколкото изкореняването му от държавните органи, но това е единствения верен път за коренно унищожаване на злия култ. Това може да се постигне само с непосредствените усилия на самите китайци. Когато разсъжденията им станат изначални, природни, когато човешката им натура се върне към историята и истината, само тогава ще бъде възможно отново да се пресъздаде морала и да се премине към нормално, некомунистическо общество. Средството за унищожаването на този призрак е именно опознаването на неговата зла природа и пагубното му влияние,

за да се унищожи от съзнанието, за да няма повече място, където да се укрие. Компартията повече от всичко обръща внимание на контрола над съзнанието, защото тя се явява форма на съзнание. Когато китайците от цялата си душа, напълно отхвърлят извратените принципи на еретичното учение на компартията, активно унищожат партийната култура и всестраниното влияние, което оказват над живота им представите на това еретично учение, компартията като форма на съзнание ще се окаже пред лицето на гибелта; ще се разложи, когато хората се спасят сами.

Бедност, тоталитаризъм и преследване, са обичайни в страни, където господства компартията. Такива вече не останаха много, това са Китай, Северна Корея, Виетнам и Куба. Дните им са преброени. За китайската мъдрост, блясък и славата на китайската нация, може да се съди от историята, ако Китай се избави от призрака на компартията ще бъде общество, на което се възлагат големи надежди.

Заклучение

Компартията вече не вярва в комунизма, душата ѝ вече е мъртва, но сянката ѝ още не се е разсеяла. ККП е унаследила "кожата" на компартията и все още проявява характера на този зъл култ: високомерие, тщестлавие, егоизъм, да прави всичко, което и е угодно. В този еретичен култ, ККП отхвърля небесните принципи, унищожава природната същност на човек, всичко това продължава и изобщо не се е изменило.

Днес ККП властва в Китай, това действително е форма на господство, наслоена дълги години чрез методите за борба и контрол от страна на секретни организации и "призракт на партията", а така също и от злата пропаганда, която функционира като държавна религия.

Извън гореспоменатите шест особености на еретичния култ на компартията, днешната ККП не носи нищо добро, само зло. Най-страшното е в това, че този злобен култ на компартията, който се приближава все повече към гибелта си, който не иска да умира, с всички сили се старее да повлече китайското общество със себе си в пропастта на корупцията и израждането.

Бележки:

- [1] "Леопардът умря, но кожата му остана" е взето от древната китайска книга с пророчества "Поема за цветовете на сливата" на Шао Йонг (Shao Yong) (1011-1077 г.). Тук леопардът представлява географската територия на бившия Съветски съюз, която по форма действително напомня бягаш леопард. С краха на бившият Съветски съюз същността на комунистическата система се разпадна, оставяйки само "кожа" (форма), която Китайската комунистическа партия унаследи.
- [2] Конституция на Китайската народна република (официален превод 1999 г.).
- [3] Случаят "Корпус АБ" описва операцията на "Антиболшевишкия корпус" през 1930 г., когато Мао заповядал да бъдат убити хиляди членове на партията, войници от Червената армия и невинни мирни жители на областта Цзянси, в опит да усили властта си в тези области, управлявани от ККП.
- [4] Из "Доклад на Мао за разследване на християнското движение в Хунан" (1927 г.).
- [5] Планината Тай (Tai Taishan) е една от петте известни планини в Шандунска област в Китай. Тя била мирно наследена от ООН след 1987 година.

- [6] Движението за „предаване на земята“ има отношение към сенчестата страна на икономическите реформи в Китай. Подобно на индустриалната революция в Англия (1760 - 1850 г.), земите за оран в сегашен Китай били разграничени, за да се създадат различни икономически зони за всяко вино (район, градски, областен и държавен). В резултат на „предаване на земята“ китайските фермери изгубили собствената си земя. Жителите в градовете били принудени да се преселят, за да освободят земя за комерсиално развитие срещу минимална компенсация. Допълнителна информация <http://www.uglychinese.org/enclosure.htm>
- [7] Лин Жао, студент от Пекиния университет, специалност "журналистика", била класифицирана като реакционер през 1957 г. заради независимите си разсъждения и отправена критика към комунистическото движение. Тя била обвинена в заговор за сваляне на народната демократическа диктатура и арестувана през 1960 година. През 1962 г. била осъдена на 20 г. затвор. Убита е от ККП на 29 април 1968 г. като контрареволюционер. Чжан Чжишин (Zhang Zhixin) била интелектуалка, измъчвана до смърт от ККП по време на Великата културна революция, заради критика към провала на "Великото препускане" на Мао и откровеност в разкриването на истината. Затворническата охрана много пъти я разсъбличала, връзвали ръцете ѝ зад гърба ѝ и я хвърляли в мъжките килии, където я подлагали на групово изнасилване, докато не изгубила разсъдък си. В затвора се страхували, че тя ще крещи лозунги, когато я колят и затова прерязали гърлото ѝ преди клането.
- [8] "Февруарската революция" - руска буржоазна революция през февруари 1917 г., която свалила царят от трона му.
- [9] Октомврийската революция, известна също и като Болшевишката революция, била оглавен Ленин и била осъществена през октомври 1917 г. Революцията унищожила революционерите от капиталистическата класа, които свалили царя, като по този начин удавили буржоазната революция в Русия.
- [10] И "Инцидентът Мари" и "Клането на 12 април" са нападения на Куоминтанг от ККП. "Инцидентът Мари" бил осъществен на 21 май 1927 г. в Чаншан, провинция Хуан. "Клането на 12 април" било осъществено на 12 април 1927 г. в Шанхай. И в двата случая членове на ККП и активисти, поддържащи партията, били подложени на нападения, арести или убийства.
- [11] Лиу Ди (Liu Di), офицер от 20-та Червена армия, който бил обвинен в участие в "групировката АБ", вдигнал въстание в град Футян (Futian). Въстаниците превзели града и освободили над 100 затворници, обвинени в участие в "групировката АБ" с викове "Долу Мао Цзедун".
- [12] Пенг Дехуай (Peng Dehuai) (1898-1974 г.) – политическият лидер на комунистически Китай бил главнокомандващ в Корейската война, вицепремиер на държавния съвет, член на политбюро и министър на отбраната от 1954 до 1959 година. Той бил освободен от официалния пост в навечерието на пленума през 1959 г. в Лушан, заради несъгласие с лидерът Мао.
- [13] Из "Li Lisan: The Person for Whom Four Memorial Services Have Been Held"
- [14] Това са четирите принципа: социалистически път, диктатура на пролетариата, водачество на компартията, марксизъм-ленинизъм и „Представите“ на Мао Цзедун.

(Текстът е обновен на 21 септември 2005 година)